

— Човѣкъ всѣкакъ може, — каза Петъръ овчаря. — И ще се оплаче, и свой ще намѣри. А добитѣка, добитѣка... На него какво му е, никой не знае... Като нѣма езикъ да каже...

Балана бѣше дошелъ до плета и като гледаше спокойно съ влажнитѣ си черни очи, лизна се съ езика си по задния хълбокъ, следъ туй взе да се почесва о единъ колъ. Усмихната, съ пѣргави крачки, Василена отиде при него и го замилва съ ржка. Може Баланъ да позна гласа ѝ — спрѣ се, не мърдаше, само позатваряше очи.

— Баланъ, Баланъ... Кжде отивашъ, Баланъ? Кжде отивашъ? — говорѣше му Василена и го милваше. — Кой ще те купи, Баланъ? На кого ще работишъ? Кой ще те гледа? Ще те гледатъ ли хубаво, Баланъ? Кажи, Баланъ... кажи...

Отведнажъ тя се спрѣ, похвана се за челото, замисли се. После се обърна и съ строго, обтегнато лице, безъ да погледне нѣкого, дойде до кжщата, опрѣ се съ лицето си къмъ стената и стройното ѝ тѣло, отъ кръста нагоре, се затресе отъ плачъ. Всички млъкнаха.

Велико, както си бѣше по риза, съ запретнати ржце, якъ, здравъ, съ кждрава коса, усмихнатъ, погледа, погледа Василена, и каза:

— Е, защо плачешъ сега? — И ти като децата.

— Мжчно ми е, пѣкъ какво, — каза Васи-